

KAPITOLA DVANÁCT

Morgan držela Bronte za ruku po celou dobu, co ji záchranáři ošetřovali. Teď, když po náročné jízdě po úzkých cestách cumbrijského venkova konečně dorazili k nemocnici v rušném Lancasteru, pocítila částečnou úlevu. Vyskočila z vozu a ustoupila stranou, aby záchranáři mohli dívku vyložit a dvojitými dveřmi s ní spěšně zamířit na resuscitační sál. Šla za nimi, ale nebyla si jistá, kam až ji pustí. Recepční ji nasměrovala do malé místnosti opodál s nápisem „Policie“.

Přikývla a vstoupila dovnitř. Stály tam dvě židle a stolek s několika zažloutlými časopisy a dvěma prázdnými plastovými kelímky od kávy. Působilo to poněkud ponurým dojmem. Posadila se a přemýšlela, co dál. Takovou situaci ještě nikdy nezažila. Po chvíli se naštěstí otevřely dveře a vešel jeden ze záchranářů, který ošetřoval Bronte. V domě nebyl na představení čas, ale vypadal asi o deset let starší než ona, měl vyholenou hlavu a strniště. Připomínal jí Jasona Stathama.

„Už se jí věnují. Udělají jí cétečko, nejdřív ji ale musí stabilizovat. Potom ji převezou na jipku – pokud nebude nutné provést operaci k odstranění otoku mozku.“

„Děkuju. Dá se říct, jestli se v dohledné době probere?“

Zavrtěl hlavou. „To nedokážu posoudit, ale může se stát, že ne. Ta rána na hlavě nevěstí nic dobrého.“

„Jo, vypadá vážně příšerně.“ Polkla knedlík, který se jí vytvořil v krku, když si znovu vybavila tu děsivou chvíli, kdy

našla skomírající Bronte v tmavém, odporně páchnoucím sklepě.

Natáhl ruku. „Já sem Luke. A ty?“

„Morgan.“

„Díky za pomoc. Jak se cítíš? Nechceš něco přinést? Třeba kávu?“

Usmála se. „Jsem v pohodě, díky za optání. Byl to docela šok, najít je všechny takhle. Je to hrozně smutné.“

„Pohybují se v tomhle oboru už skoro deset let a nikdy jsem nic podobného neviděl.“ Posadil se a usmál se na ni. „Jak dlouho děláš tuhle práci ty?“

„Něco přes šest měsíců. Samostatně hlídkuju teprve dva dny. Včera mě poslali k sebevraždě u stejného domu, kde jsem dneska objevila ta těla.“

Luke tiše zahvízdal. „Fíha, to je teda pěkně drsnej začátek.“

Ze rtů se jí vydral smích, Luke se k ní přidal a ona se hned cítila lépe, uvolněněji. Uvědomovala si, že aby tuhle práci mohla dělat, musí i ty nejhorší situace brát s nadhledem. To byla jediná možnost, jak nezešleť a udržet si úsměv na tváři, i když se jí chtělo brečet a křičet.

V jeho vysílače zapraskalo a dispečer záchranné služby se zeptal, jestli jsou připravení na další výjezd. Odpověděl, že ne.

„Radši půjdu vyčistit sanitku a nachystat ji pro dalšího pacienta. Ještě jednou díky, Morgan, doufám, že se zase někdy uvidíme.“

„Není zač a ano, ráda tě zase někdy uvidím.“ Vytáhla svoji vizitku. „Kdybys někdy nevěděl, co s časem, klidně mi zavolej. Kdykoli.“

Zazubil se a strčil si vizitku do kapsy.

Jakmile se za ním zavřely dveře, přemítala, co to právě udělala. Nikdy nikomu nedávala své číslo ani ho takhle otevřeně nevybízela, aby jí zavolał. Velkou roli v tom samozřejmě sehrál fakt, že byl starší. Vždycky měla slabost pro starší muže.